

AJUDANT A VIURE

Nou i permanent

Són dos adjectius que sintetitzen el meu actual estat d'ànim. Encara que he saludat a moltes persones en aquests primers dies d'estada entre vosaltres com a bisbe diocesà, tots els rostres em semblen nous. Encara que he passejat per alguns carrers i paratges molt estimats per vosaltres, tot em resulta nou. Encara que m'he agenollat a l'interior d'alguns temples de la nostra diòcesi, les referències han estat per a mi totalment noves. És tot nou el que em toca viure en l'actualitat.

Els canvis en la nostra geografia vital ens situen davant d'una novetat total. Us hi haurà passat a molts de vosaltres quan, per raons familiars, laborals o d'estudi, us heu traslladat a llocs diferents del vostre naixement. És una gran novetat per als nostres sentiments la sèrie de costums i característiques personals que manifesten els amics que ens envolten i acompanyen i que hem acabat de conèixer. El nou ens sorprèn i ens preocupa. Cadascú fa un esforç per comprendre, acceptar i estimar el seu entorn, desconegut fins aquell moment.

És cert que el meu cas és una mica especial. L'Església em posa al capdavant d'una diòcesi perquè orienti i acompanyi la vida cristiana dels seus membres i perquè ofereixi la salvació de Jesucrist a tots els altres. No m'allibero de la novetat. Sacerdots, religiosos i laics de Lleida apareixen en la meua vida com a éssers totalment desconeguts i que han de ser objecte de les preferències i l'afecte de pastor del ramat del Senyor. Des del primer dia. Sense dilacions. He arribat a una societat on hi ha una comunitat cristiana amb una llarga trajectòria a l'esquena. Persones i comunitats que han intentat seguir Jesucrist amb fidelitat, autenticitat i alegria. I com últim a arribar he de sumar-me amb rapidesa a complir les exigències de l'Evangeli que altres s'esforcen a portar a la pràctica des de fa molts anys. Amb el ministeri que l'Església

m'ha regalat i amb la responsabilitat de ser exemple i model que predico.

El nou no pot ser excusa per paralitzar la meua acció o per retardar el meu amor als que m'envolten esperant llegir informes o estudiant treballs que m'apropin a la compren-

conviccions que constitueixen la fe en Jesucrist, regalada com gràcia en el baptisme, custodiada i transmesa per l'Església, viscuda per persones concretes en l'ambient familiar, laboral o social i convertida en motivació bàsica de la nostra acció en relació amb la creació i amb el proïsme.

vint amb la caritat del Senyor als més necessitats de la nostra societat: els malalts, els immigrants, els que viuen en soledat o en el desamor, els que no troben feina o els falta la llar. I així, molt més. Perquè la fe és la que mou, dóna sentit i ens ofereix la felicitat per construir i reforçar-nos com

sió del paisatge i del paisanatge. El canvi de lloc de residència no ha de ser motiu per endarrerir la meua incorporació a la nova realitat social amb un esforç personal afegit però comptant amb el bagatge existencial del passat i amb la benevolència dels nous rostres que m'acompanyaran.

I aquí ve el segon adjectiu que completa la meua disposició anímica. Perquè permanent és el conjunt de

M'incorporo a una comunitat nova que fa segles que viu i anuncia Jesucrist amb coratge, amb entusiasme, amb fidelitat. Ha estudiat i interioritzat la Paraula de Déu, ha celebrat els Sagraments, ha seguit les indicacions morals exposades a la llei de Crist i en la Tradició de l'Església. S'ha esforçat a expandir el missatge cristià en les barriades i pobles construint temples, forjant petites comunitats parroquials i ser-

a persones que lloen Déu i es desviuen pels seus germans.

És la mateixa fe que he viscut en les diferents comunitats al llarg de la meua existència. En totes, el mateix. Amb diferents persones però amb la convicció de sentir-nos fonamentats i secundats per la gràcia de Crist.

El vostre bisbe,

† Salvador Giménez Valls

Curs de monitors d'activitats de lleure infantil i juvenil

Aquest mes d'agost, hem tingut novament l'oportunitat de viure un curs residencial

de monitors/es. Aquesta ocasió no ha estat com les de sempre, sinó encara més especial, ja que els parti-

cipants formaven part dels centres d'esplai cristians del nostre bisbat i això ha fet que tingués un caire diferent.

Provinents de centres diferents, i sent un total de 19, feia de força conceptes ja els coneguessin, de manera que tan sols calgués perfeccionar petits detalls o resoldre dubtes. Però, a més a més, el fet d'unir-se en un mateix context, ha convertit el curs en un punt d'intercanvi, on les maneres de treballar, els nous jocs, les noves cançons... era l'experiència diària. L'experiència de conèixer noves realitats i nous recursos.

Cal destacar en aquest moment, el paper que juga l'Escola de l'Esplai de Lleida-Fundació Verge Blanca en la formació de tots els joves que volen esdevenir monitors/es d'educació en el lleure d'infants i joves en la nostra diòcesi.

És molt important l'aposta que fa per a aquests punts de trobada ja que entre els monitors i monitores es creen vivències que mai oblidan i recordaran aquest curs amb il·lusió tot motivant-los a continuar en aquesta tasca tan enriquidora com la de ser un Gran Monitor.

Núria Solé i Gerard Sans

Missa d'acció de gràcies: quan el que queda és el fet d'haver estimat!

El dia 27 d'agost, la parròquia de Sant Andreu de Lleida va acollir en la celebració d'una missa d'acció de gràcies, un nombrós grup de persones que van voler fer costat a la comunitat de religioses Filles de la Caritat que havien cuidat els malalts de l'Hospital de Santa Maria de Lleida.

Les Filles de la Caritat han estat presents a la nostra ciutat de manera ininterrompuda des de l'any 1792. Val a dir que fins ara, l'actual comunitat de sis religioses ja jubilades, viuen en un pis de la nostra ciutat llogat pel mateix hospital i que ara els seus responsables han cregut convenient deixar de fer-ho. De tal manera que les religioses s'han vist obligades a deixar, no sense pena, la ciutat a la qual han servit després de tants anys.

Davant de la marxa de les religioses, l'administrador diocesà, Mn. Prat, tot dialogant amb elles, va pro-

posar-los celebrar una missa d'acció de gràcies per tota la dedicació amorosa i professional, duta a terme durant més de 200 anys.

En la seva homilia, Mn. Carles Santmartín, rector de la parròquia i capellà de la comunitat de religioses, va destacar entre altres coses que «més enllà d'allò que fem els cristians en benefici de la societat, el plus que aportem és que ho fem en nom de Jesús». Així ho havien fet les Filles de la Caritat i continuen fent arreu, va dir.

En acabar la missa, diferents persones que coneixien bé les religioses van voler adreçar-los uns breus però sentits parlaments. En l'ambient doncs es respirava un cert ambient de tristor i indignació, però també d'estima i proximitat per totes les germanes i, és que a la fi, el que queda és haver estimat, i les Filles de la Caritat ho han vingut fent a Lleida, des del 1792.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESI SOBRE LA FAMÍLIA Pare (i II)

Cada família necessita el pare. Voldria partir d'algunes expressions que es troben en el llibre dels Proverbis, paraules que un pare adreça al seu fill, i diu així: «Fill meu, si el teu cor es fa savi, també el meu cor se n'alegra; tot jo ho celebraré quan parlaràs honradament». I això és el que diu un pare savi, un pare madur.

La primera necessitat és que el pare estigui present en la família. Que sigui proper a l'esposa, per a compartir-ho tot, alegries i dolors, cansaments i esperances. I que sigui proper als fills en el seu creixement; pare present, sempre.

L'Evangeli ens parla de l'exemplaritat del Pare que està en el cel, l'únic, diu Jesús, que pot ser anomenat veritablement «Pare bo».

Tothom coneix la paràbola anomenada del «fill pròdig», o millor del «pare misericordiós». Els pares han de ser pacients. Moltes vegades no hi ha altra cosa a fer més que esperar; resar i esperar amb paciència, dolçor, magnanimitat i misericòrdia.

Un bon pare sap esperar i sap perdonar des del fons del cor. És cert, sap també corregir amb fermesa: no és un pare dèbil, complaent, sentimental.

Si hi ha algú que pugui explicar en profunditat la pregària del paretre, és precisament qui viu en primera persona la paternitat. Sense la gràcia que ve del Pare que està en el cel, els pares perden valentia i abandonen el camp.

(Dimecres, 4 de febrer de 2015.)

ENTREVISTA

Resum de l'entrevista de Laia París a Càrol Garcia Murillo

Quins són els teus somnis, Càrol?

El meu somni es va fer realitat anys enrere: poder conèixer i viure a Àfrica. M'hagués agradat quedar-me allà per sempre; amb aquesta intenció vaig marxar. Però des d'aquí i des de la meua feblesa, segueixo desitjant que aquest continent i molts altres racons del món tinguin dret a una vida més digna.

On vas estar i quina era la teva tasca?

Després de passar sis mesos a Londres, vaig tenir la sort de viure a Uganda, a Tanzània, Kènia i Algèria amb les Germanes Missioneres de Nostre Senyora d'Àfrica. Acompanyava i assistia a malalts de sida i d'altres malalties greus, especialment, a tots aquells que no tenien mitjans per desplaçar-se a centres sanitaris. Conviure amb cadascú d'ells va deixar una profunda empremta en mi, que va ser la millor experiència que he viscut per saber acceptar la meua situació actual. Va ser a Nairobi (Kènia), durant la recta final del Noviciat, quan una greu malaltia m'obligava a tornar de nou a Espanya. En aquell moment vaig pensar que seria de manera temporal. Què il·lusa!

La teua salut et permet seguir estant compromesa?

Fa dos anys que vaig fer un Compromís Missioner amb les meves companyes religioses que, malgrat el meu retorn i el meu estat, mai vaig oblidar. És la meua salut, però no la meua fe

la que s'ha tornat molt fràgil. No respiro amb normalitat, no puc caminar i sóc totalment dependent. Però la meua mobilitat no m'impedeix continuar «treballant» per l'Evangeli. Intento imitar l'exemple de Jesús: Ell tampoc va escollir la seva creu, i tot i això la va acceptar, la visqué i la va estimar fins al final. Va flaquejar... però no es va rendir en cap moment.

Penses sovint en Àfrica?

La recordo i hi «sóc» allí molt sovint: quan em manifesto amb tots els que lluiten per una vida més justa, quan recordo l'olor de les plantacions treballades, quan escolto els esclais dels innocents en guerra, quan gaudeixo de les sortides i postes de sol, quan escolto la joia del seu cant i la seva dansa...

Si no haguessis caigut malalta, continuaries estant allà com a missionera?

Sí, evidentment que hi seria. Però de fet, malgrat la meua malaltia, em sento més missionera que mai!

D'on treus les forces per superar-te dia a dia?

Diuen que «ser feliç no és tenir una vida perfecta. Ser feliç és reconèixer que la vida val la pena viure-la, malgrat les seves dificultats». Opto per seguir sent completament «activa» tot el camí que em queda per davant i espero poder fer-ho amb la mateixa il·lusió que sempre vaig tenir. Sóc feliç i, malgrat tot, aquesta felicitat fa possible que arribi un nou dia per a viure'l intensament amb força.

REFLEXIONS

La missió de batejar la pròpia cultura

La inculcació és essencial a l'Església precisament perquè és catòlica. Tots els pobles de tota la terra estan cridats a confessar la fe en Jesucrist mort i ressuscitat, i a viure segons l'Esperit evangèlic, cadascun segons la seva cultura.

La cultura no és només la manera de parlar o de ballar; arriba a la manera d'entendre i de viure les relacions humanes, la relació de parella, l'autoritat, el tracte dels delinqüents, la relació amb els estrangers, la manera de tractar els discapacitats, els homosexuals, la manera d'afrontar el sofriment i la mort. Hi ha en joc els valors ètics i religiosos, la mateixa comprensió de la vida.

La comunitat cristiana està cridada a viure el seu món cultural, no en pot viure d'altre, segons l'Esperit evangèlic: l'amor a tots, la confiança en Déu, l'atenció i el servei als més senzills, el perdó, el reconeixement del propi pecat, el despreniment dels béns materials, el refús de la violència, la comunió mútua en la mort i la resurrecció de Jesucrist. D'aquí ve la seva missió de corregir, de «batejar» tot allò de la seva cultura que s'allunyi de l'Esperit evangèlic. Aquesta és una de les tasques més importants i més difícils de les comunitats cristianes escampades arreu del món. Corregir amb esperit cristià les pròpies evidències culturals.

Gaspar Mora

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de St. Pere (Juliol, agost i setembre)

De dilluns a divendres de 10 a 12 h
12 h - Eucaristia. Dissabtes de 10 a 12 h

- **Dilluns, 28 de setembre:**
—19 h, Eucaristia. Parròquia de Sant Pere.
- **Dimarts, 29 de setembre.** Sant Miquel:
—11 h, Eucaristia, capella del cementiri.
- **Dimarts 29, dimecres 30 de setembre, i dijous 1 d'octubre:**
—19.30 h, Tridu. Oratori. Acad. Mariana.
- **Dimecres, 2 d'octubre.** Festa de la Verge Blanca:
—12 h, Eucaristia. Oratori. Acad. Mariana.
—19.30 h, Eucaristia. Oratori. Acad. Mariana.
- **Dies 2 i 3 d'octubre:**
—Congrés del Laicat a Catalunya, al monestir de Poblet.
- **Diumenge, 4 d'octubre:**
—17 h, Eucaristia. Oratori. Acad. Mariana.
—18.30 h, Certamen Marià en honor a la Mare de Déu de la Jonquera, patrona de la Poble de Cérvoles.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

28. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setmana) [Za 8,1-18 / Sl 101 / Lc 9, 46-50]. Sant Venceslau, mr. (935), duc de Bohèmia; Sant Llorenç Ruiz, pare de família filipí, i companys, mrs. a Nagasaki (s. xvii); beat Francesc Castelló i Aleu, mr.

29. □ Dimarts [Dn 7,9-10.13-14; o bé: Ap 12,7-12a / Sl 137 / Jo 1,47-51]. Sants arcàngels Miquel (patró dels radiòlegs i els radioterapeutes), Gabriel (patró de la radiodifusió i les telecomunicacions) i Rafael (o Rafel, patró dels emigrants); sant Fratern, bisbe; santa Gudèlia.

30. □ Dimecres [Ne 2,1-8 / Sl 136 / Lc 9,57-62]. Sant Jeroni,

prev. i doctor de l'Església, dàlmeta, mort a Betlem (420), patró dels llibreters, biblistes i traductors; santa Sofia, viuda.

OCTUBRE

1. □ Dijous [Ne 8,1-4a.5-6. 7b-12 / Sl 18 / Lc 10,1-12]. Santa Teresa de l'Infant Jesús (1873-1897), vg. carmelitana a Lisieux, patrona de les missions; sant Remigi (†530), bisbe de Reims.

2. □ Divendres [Ba 1,15-22 / Sl 78 / Mt 18,1-5.10]. Sants Àngels de la Guarda; Mare de Déu de l'Acadèmia (1862), patrona de la ciutat de Lleida (1946); sant Sadurní, ermità, a Sòria; beat Beren-

guer de Peralta, bisbe electe de Lleida.

3. ■ Dissabte [Ba 4,5-12.27-29 / Sl 68 / Lc 10,17-24]. Sant Francesc de Borja (Gandia 1510 - Roma 1572), prev. jesuïta; sant Gerard o Grau, abat; santa Maria-Josepa Rosselló, fund.

4. ■ Diumenge vinent, XXVII de durant l'any (litúrgia hores: 3a setmana). [Gn 2,18-24 / Sl 127 / He 2,9-11 / Mc 10,2-16]. Sant Francesc d'Assís (1182-1226), iniciador del franciscanisme (OFM...), defensor dels llocs sants i patró dels ecologistes i els veterinaris; sant Petroni, bisbe; santa Àurea, verge.

Diumenge XXVI de durant l'any

COMENTARI

Cadascú rep la manifestació de l'Esperit en bé de tots

▶ Lectura del llibre dels Nombres (Nm 11,25-29)

En aquells dies, el Senyor baixà en el núvol i parlava amb Moisès. Llavors prengué de l'Esperit que Moisès tenia i el donà als setanta ancians. Quan l'Esperit es posà damunt d'ells entraren en estat d'exaltació profètica i no paraven. En el campament havien quedat dos homes, Eldad i Medad, inscrits entre els setanta però que no s'havien presentat davant el tabernacle. L'Esperit també es posà damunt d'ells i, allà mateix, al campament, entraren en aquell estat d'exaltació profètica. Un jove anà corrents a fer-ho saber a Moisès. Josuè, fill de Nun, que des de jove era l'ajudant de Moisès, digué: «Moisès, senyor meu, prohibiu-los-ho.» Però Moisès li respongué: «Estàs gelós per mi? Tant de bo que tot el poble del Senyor tingués el do de profecia, i que el Senyor els donés a tots el seu Esperit!»

▶ Salm responsorial (18)

R. *Els preceptes del Senyor omplen el cor de goig.*

És perfecta la llei del Senyor, / i l'ànima hi descansa; / és ferm el que el Senyor disposa, / dóna seny als ignorants. R.

Venerar el Senyor és cosa santa, / es manté per sempre; / els determinis del Senyor són ben presos, / tots són justíssims. R.

El servent vostre està prompte a guardar-los amant; / però, qui s'adona de les pròpies errades? / Disculpeu el que em passa inadvertit. R.

Preserveu-me, Senyor, de l'orgull, / que no s'apoderi de mi; així seré irrepreensible, / i net d'una gran culpa. R.

▶ Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 5,1-6)

Ara us parlo a vosaltres, els qui sou rics. Ploreu desconsoladament per les desgràcies que us cauran al damunt. Les vostres riqueses s'han podrit, s'han anat els vostres vestits, s'han rovellat el vostre or i la vostra plata, i el seu rovell serà el vostre acusador i us devorará les carns. Heu amuntegat riqueses precisament aquests dies, que són els darrers. El jornal que heu escatimat als qui han segat els vostres camps clama contra vosaltres, i el crit dels segadors ha arribat a les orelles del Senyor de l'univers. Heu viscut aquí a la terra una vida de delícies i plaers, us heu engraiat com el bestiar, ara que és el dia de la matança. Heu condemnat el just, l'heu assassinat i ell no s'ha resistit.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 9,30-37)

En aquell temps, Joan digué a Jesús: «Mestre, n'hem vist un que es valia del vostre nom per treure dimonis, i li dèiem que no ho fes més, perquè no és dels qui vénen amb nosaltres.» Jesús respongué: «Deixeu-lo fer. Ningú que en nom meu faci miracles no podrà després malparlar de mi. Qui no és contra nosaltres és amb nosaltres. Tothom qui us doni un vas d'aigua pel meu nom, perquè sou de Crist, us dic amb tota veritat que no quedarà sense recompensa. Però a aquell que allunya de mi un d'aquests petits que tenen fe, valdria més que el tiessin al mar amb una mola d'ase lligada al coll. Si la teva mà et fa caure en pecat, talla-te-la. Val més que entris a la vida sense mà, i no que vagis amb totes dues mans a l'infern, al foc que no s'apaga. Si el teu peu et fa caure en pecat, talla-te'l. Val més que entris a la vida sense peu, i no que siguis llençat amb tots dos peus a l'infern. I si el teu ull et fa caure en pecat, treu-te'l. Val més que entris al regne de Déu amb un sol ull, i no que siguis llençat amb tots dos ulls a l'infern, on el corc no mor mai i el foc no s'apaga.»

▶ Lectura del libro de los Números (Nm 11,25-29)

En aquellos días el Señor bajó en la nube y habló a Moisés. Tomó una parte del espíritu que tenía Moisés y se la dio a los setenta ancianos. Cuando el espíritu se posó sobre ellos se pusieron a profetizar, pero no continuaron. Dos de ellos habían permanecido en el campamento: uno se llamaba Eldad y otro Medad. También sobre ellos se posó el espíritu, ya que pertenecían a los elegidos, aunque no se habían presentado en la tienda, y se pusieron a profetizar en el campamento. Un mozo fue corriendo a decir a Moisés: «Eldad y Medad están profetizando en el campamento». Josué, hijo de Nun, que desde su juventud había servido a Moisés, dijo: «Señor mío Moisés, prohibéselo». Moisés le respondió: «¿Tienes celos de mí? ¡Ojalá que todo el pueblo del Señor profetizara y el Señor les diera su espíritu!»

▶ Salmo responsorial (18)

R. *Los mandatos del Señor son rectos y alegran el corazón.*

La ley del Señor es perfecta, / portadora de vida; / el testimonio del Señor es veraz, / hace sabio al sencillo. R.

El temor del Señor es puro, / dura para siempre; / los decretos del Señor son la verdad misma, / todos ellos son justos. R.

Por eso tu servidor se instruye en ellos, / en guardarlos encuentra gran provecho. / ¿Quién reconoce sus propios errores? R.

Perdóname, Señor, mis pecados ocultos, / guarda a tu siervo del orgullo, / que el orgullo no me domine nunca; / así seré perfecto y libre de pecado. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol Santiago (Stg 5,1-6)

Y vosotros, los ricos, llorad con fuertes gemidos por las desventuras que van a sobrevenir. Vuestra riqueza se ha podrido y vuestros vestidos se han apollado. Vuestro oro y vuestra plata se han puesto roñosos, y su roña será un testimonio en contra vuestra y devorará vuestra carne como fuego. Atesorasteis en los últimos días. El jornal de los obreros que segaron vuestros campos, defraudado por vosotros, clama, y los lamentos de los segadores han llegado a los oídos del Señor todopoderoso. Habéis vivido sobre la tierra en delicias y placeres y habéis engordado para el día de la matanza. Habéis condenado y habéis asesinado al inocente sin que él os opusiera resistencia.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 9,30-37)

En aquel tiempo Juan dijo a Jesús: «Maestro, hemos visto a uno que echaba los demonios en tu nombre y no anda con nosotros, y se lo hemos prohibido.»

Jesús dijo: «No se lo prohibáis, porque nadie que haga un milagro en mi nombre puede después hablar mal de mí; y el que no está en contra de nosotros está a nuestro favor». «El que os dé de beber un vaso de agua por ser del Mesías, os aseguro que no se quedará sin recompensa». «Al que escandalice a uno de estos pequeñuelos que creen en mí, más le valdría que le ataran al cuello una rueda de molino y lo tiraran al mar. Si tu mano es para ti ocasión de pecado, córtatela. Más te vale entrar manco en la vida que ir con las dos manos al fuego que no se apaga. Más te vale entrar cojo en la vida que ser arrojado al fuego con los dos pies. Más te vale entrar con un solo ojo en el reino de Dios que ser arrojado con los dos ojos donde el gusano no muere y el fuego no se apaga.»

A les primeres etapes de la Història de la Salvació «l'Esperit» és vist com do diví que només un privilegiat com Moisès posseeix. Excepcionalment, a petició d'ell mateix que confessa *no poder portar tot sol la càrrega d'aquest Poble*, llavors el Senyor prengué de l'Esperit que Moisès tenia i el donà als setanta ancians per ajudar-lo a portar la càrrega del Poble. La pedagogia i paciència de Déu es nota en la generositat amb Eldad i Medad, que no es van presentar davant el tabernacle però sí eren inscrits entre els setanta.

El desig de Moisès «*Tant de bo el Senyor donés a tots el seu Esperit*» esdevindrà promesa profètica en Joel (Jl 3) i finalment realitat autèntica a Pentecosta quan *tots quedaren plens de l'Esperit Sant* (Ac 2,4).

Essent l'efusió de l'Esperit Sant el gran do de Déu, recordem la dinàmica per l'eficàcia profitosa de tot regal: cal la generositat del donant, l'acolliment del receptor i el bon ús del regal rebut.

Per coherència «*el qui segueix els impulsos de l'Esperit s'interessa per les coses de l'Esperit*» (Rm 8,5b). Si no és així, examina què és el que *et fa caure en pecat* i dintre teu *lluïta contra l'Esperit* (Ga 5,17): *la teva mà?, el teu ull? el teu peu?* És a dir: les teves possessions, la teva visió de les coses, o el teu ambient? Llavors *talla contundentment amb això que t'allunya del camí de l'Esperit* i així podràs *entrar a la vida de debò*. Només així serà veritat que *tots els batejats en Crist, us heu revestit de Crist* (Ga 3,27) com empeltats dins de Crist. Altrament «*parlo a vosaltres, els rics: les vostres riqueses s'han podrit. El jornal escatimat als segadors clama contra vosaltres. Us heu engraiat com el bestiar, ara que és dia de la matança*».

Mn. José Luis Arín